

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z VIKTORIÁNSKÉ ANGLIE

Irina Shapiro

Vražda
v Ardith Hall

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

6

Vražda
v Ardith Hall

The title is rendered in a mix of fonts. 'Vražda' is in a large, elegant, blackletter-style font with decorative flourishes. 'v' is a small, lowercase, blackletter-style font. 'Ardith Hall' is in a large, bold, blackletter-style font. A small, detailed illustration of a lantern is positioned between the 'v' and the 'A' of 'Ardith'.

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

MURDER AT ARDITH HALL
Copyright © 2021 by Irina Shapiro
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Prokop, 2026
Cover © Zhivko P. Petrov, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7298-8 (pdf)

Vražda v Ardith Hall

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

Irina Shapiro

přeložil Ondřej Prokop

VENDETA

Prolog

Na stříbrném svícnu hořela jediná svíčka, jež vrhala zlaté světlo na nervózní tváře lidí usazených kolem stolu. Když se Sarah chytila za ruce s oběma hosty vedle ní, na odhalených zápěstích ucítla příjemně hebký sametový ubrus. O stehna se jí otřely zlaté třásně na okraji látky, což jen zbystřovalo její již tak napjaté smysly.

Přímo naproti ní seděla paní Lysanderová, jasnovidka, která s očima dokořán a s pootevřenými rty sledovala tichou skupinu. Sarah nečekala, že bude věštkyně tak mladá a tak krásná. Z toho, jak vystupovala a jak se tvářila, vyzařovalo cosi nadpozemského a všechno podtrhoval ještě klidný, melodický hlas, který Saru překvapivě uklidňoval.

Seance se účastnili další čtyři lidé: paní Tarrantová, jejíž hostitelka, lord Julian Sumner, pan Roger Stillman a pan Nathaniel Forbes, podnikatel z Barbadosu. Všichni se navzájem představili, už když se sešli v přijímacím pokoji, načež se přesunuli do brokátového salónku, který dala paní Tarrantová paní Lysanderové k dispozici.

Saře samou nedočkavostí přeběhl silný mráz po zádech a všechny obavy ohledně své účasti na seanci najednou pustila z hlavy. Paní Lysanderová všechny přítomné poprosila, aby měli po celou dobu zavřené oči a mlčeli. Po Sařině pravici seděl pan Forbes, který měl mohutnou a rozehřátou dlaň. Nalevo seděl pan Stillman, jehož dlouhé prsty při stisku působily sice elegantně, ale chladně a nejistě. Držet se za ruce se dvěma takřka cizími muži jí připadalo podivné a znepokojivě intimní, obzvlášť bez rukaviček, jež by za jiných okolností ten osobní kontakt alespoň trochu zmírnily.

Danielovi nepřímo zalhala, protože požádala matku, aby mu řekla, že jedna stará známá Saru pozvala na večerní partii karet. Daniel se bude divit, protože sama na návštěvy chodila jen zřídkakdy, a večer o to méně, ale nerozzlobí se. Zato seanci by nepochopil a ani by ji neschválil, ale Sarah měla pocit, že to musí udělat. A tak se tu tedy ocitla. Snažila se navázat kontakt s milovaným Felixem, který zemřel před čtyřmi roky. Byly mu tři.

Paní Lysanderová zavřela oči, začala vyvolávat duchy zesnulých a nabádala je, aby se zjevili. Sarah přemýšlela, jestli se všichni mají ukázat zároveň, nebo jestli se svým nejbližším ozvou postupně. Najednou se jí zmocnil strach, až se zatřásla. Nadšení z dřívějšíka teď nahradila šízravá hrůza a Sarah by nejraději odešla, ale na to už bylo příliš pozdě. Věštyně dál hovořila s duchy a přidala na hlase, který náhle připomínal skoro nelidské kvílení.

„Ukažte se,“ žádala.

Sarah nepatrně nadzvedla jedno víčko. Paní Lysanderová měla obě oči zavřené, hlavu zakloněnou a tvář pokroucenou

vlivem silných emocí, které cítila, když přijímala neviditelnou bytost z onoho světa, jež podle ní právě pronikla do místnosti a byla připravená promluvit. V ten moment už oči otevřeli všichni. Tvářili se jako u vytržení, v očích jim jiskřily toužebné pohledy a zadržovali dech, když doufali, že se ozve právě jejich nejdražší.

„Jak se jmenuješ?“ zvolala paní Lysanderová. „Pověz nám, ó, duchu!“ Jakmile se jí, a pouze jí, hlas ze záhrobí představil, napětí v obličeji a všechny intenzivní emoce vystřídal až neuvěřitelný klid.

Nehnutě seděla, pozorně poslouchala a čekala, až duch vyslechne její přání, když vtom pan Stillman vytrhl ruku ze Sařina sevření. Prsty se snažil povolit naškrobený límeček, oči mu lezly z důlků a na obličeji mu vyskákaly červené skvrny, které se dál šířily po krku. Když otevřel ústa, zaskřehotal cosi, co by se dalo vyložit jako volání o pomoc.

„Pane Stillmane!“ vykřikla paní Tarrantová. Rychle si stoupla a přispěchala k němu, ale Sarah úplně nechápala, co hostitelka plánuje udělat.

Panu Stillmanovi z otevřených úst vytryskl proud krve, jež vytékala na sametový ubrus a vsakovala se do něj. Zalpal po dechu a zoufale si zatahal za zkrvavenou kravatu. Pak se místností rozlinul odporný zápach – to když nebohému panu Stillmanovi povolil svěrač – a znechucení hosté se v úleku zvedli od stolu. Rozrušený pan Forbes při tom převrhl svícen, takže pokoj pohltila temnota.

Sarah slyšela pronikavý výkřik, ale pak si uvědomila, že vychází z jejího hrdla. Zděšením se jí mocně rozklepaly ruce. Postavila se a zoufale zatoužila, aby mohla odejít. Pan Forbes ji chytil za ruku, společně se dopotáceli ke dveřím,

a když je otevřeli, salónek jemně osvítily slabé paprsky plynových lamp z chodby.

Sarah se navzdory strachu otočila, aby se podívala, co se děje. Paní Lysanderová třímala v rukách korálky zdobenou kabelku. Lord Sumner jako by tváří v tvář výjevu, který se mu odehrával před vytřeštěnými očima, celý zamrzl. Paní Tarrantová se stále snažila povolit panu Stillmanovi kravatu a límeček, ale už bylo pozdě. Ruce mu ochably, pohled se mu zamlžil a s jemným povzdechem svěsil hlavu. Jakmile Saře došlo, že zemřel, zakryla si ústa dlaní.

„Zavolejte někdo doktora Parsonse a polici!“ křičela paní Tarrantová vystrašeně. „A na nic nesahejte!“

I

Středa 18. prosince 1867

Policejní vůz projel branou z tepaného železa a pokračoval po dlouhé příjezdové cestě až před impozantní fasádu Ardith Hall. Flotilou mračen, jež se líně plavila nad dvěma vrcholy střechy, prosvítal měsíc, který celou scénu na okamžik osvětlil, než zase zmizel a zahalil prostranství do temnoty. Sídlo obklopené rozsáhlým parkem se pyšně tyčilo na kraji zasněženého trávníku.

Konstábl Pullman, který policejní vůz řídil, Jasonovi sdělil, že panství odnepaměti patřilo Ardithovým, ale poslední dědic této vznešené rodiny – z důvodů, které zná jen on sám – asi před rokem dům prodal jednomu bohatému londýnskému obchodníkovi a sám se s milenkou odstěhoval na jih Francie.

Jason neměl tu čest se s lordem Ardithem před jeho útekem do Francie seznámit, zato s novými majiteli se setkal loni v srpnu na letní slavnosti v Birch Hill, vesnici, kam

to měli z Ardith Hall nejbliž. Pan Tarrant s Jasonem pár minut konverzoval, než se pomalu vytratil, aby pozdravil nějakého známého, ale paní Tarrantová do něj bez ustání hučela, dokud se Jason nevymluvil, že musí jít za svou novomanželkou, která zrovna pomáhala ve stanu s občerstvením.

Kočár konečně zastavil před domem, Jason z něj vyskočil a namířil si to po zmrzlém šterku k hlavnímu vchodu. Na konstábla Pullmana nepočkal, protože usoudil, že se k němu policista přidá, až odevzdá koně a vůz podkonímu. Majordomus si od Jasona beze slova přebral věci a pokynul směrem k domácí knihovně, kde paní Tarrantová utrápeně popocházela ze strany na stranu jako tygřice v kleci.

Bylo jí něco přes čtyřicet. Drobná, nervózní bytost, jež Jasonovi připomínala straku. Když k němu zvedla hlavu, pohodila tmavými kudrlinami, za nimiž se skrývaly zrudlé tváře a krk. Na sobě měla světle fialové šaty se živůtkem zdobeným krajkami. Na krku jí visel náhrdelník z gagátových korálků, ke kterým dokonale ladily také náušnice, jež se pohupovaly jako dvě malinká kyvadla a v černých kamelech se odrážely plameny z krbu. Podle oděvu držela polosmutek, ale Jason nevěděl, o koho přišla ani kdy přesně k tomu došlo.

„Díky bohu, že jste konečně dorazil, vaše lordstvo,“ rozplývala se paní Tarrantová. „Opravdu to nechápu. Nechala jsem poslat pro doktora Parsonse, ale ten odmítl přijet. Jen mým lidem řekl, že mám zavolat vás, protože se v takových věcech lépe vyznáte a on prý zesnulému stejně už nijak nepomůže. Nesmírně protivný člověk,“ stěžovala si. „Vůbec se neumí chovat ve společnosti. Ne že by tu snad

šlo o společenskou událost, ale mohl se vůči mým hostům zachovat taktněji. Panu Stillmanovi skutečně už asi není pomoci, ale ostatní zažili šok a jeho péče by jim možná pomohla.“

Zhluboka se nadechla. „Lorde Redmonde, považuji se za praktickou ženu, ale tohle už je moc. Vážně,“ žvanila dál. „Aby jeden z hostů zemřel za tak děsivých okolností. Chudák. Jen doufám, že jsem mu jeho poslední okamžiky na tomto světě alespoň trochu usnadnila, že nemusel být sám. A John tu není,“ naříkala. „Odjel do Manchesteru na další pracovní cestu. To je pořád to jeho podnikání,“ podotkla zatrpkle. „Dokonce i teď, když se blíží Vánoce. Nedokážu si představit, co bude úmrtí pana Stillmana znamenat pro nás ostatní. Myslíte, že budeme moci pokračovat?“

„Paní Tarrantová, nemám pochyb, že jste udělala všechno pro to, abyste panu Stillmanovi pomohla a abyste se postarala o své hosty,“ přerušil Jason její dlouhý monolog. „Mohla byste mi říct, co se stalo a v čem byste si to přála pokračovat?“

„Samozřejmě,“ odpověděla paní Tarrantová. „Zrovna probíhala seance. Paní Lysanderové se právě ohlásil duch, kterého vyvolávala, načež pan Stillman celý zrudl a začal kašlat. Zprvu mě to rozčílilo, to vám klidně povím i bez mučení, protože tím kašláním mohl ducha odehnat. Ale to nebyl jen tak nějaký záchvat kašle. Lapal po dechu a zoufale se snažil dostat do plic trochu vzduchu.“ Paní Tarrantová si položila dlaň na hrudník, jako by se těžko dýchalo i jí. „A pak ta krev,“ zašeptala. „Hrozně moc krve. Vytryskla mu z úst a vytékala jako vodopád. Viděl jste někdy vodopád, lorde Redmonde?“

„Ano, viděl. Co se dělo dál?“

„No, snažil se něco říct, ale jak měl pusou plnou krve, nebylo mu rozumět. Předpokládám, že volal o pomoc. Marně to zkoušel ještě chvíli a pak zemřel. Prostě tam na té židli, kde seděl, jenom zval, oči vytřeštěné, kapky krve na rtech. Bylo to hrozné,“ zabědovala a vyhrkly jí slzy. „A strašně intenzivní.“

„Kde je zemřelý teď?“ zajímalo Jasona, jenž doufal, že s tělem nikdo nepohnul. Chtěl ho vidět v původní poloze.

„Nechala jsem ho přesně tam, kde skonál. Věděla jsem, že bychom neměli nic přesouvat pro případ, že by se z pozice těla a místa činu dalo něco zjistit. Tudy. V brokátovém salónku. Netušila jsem, že spolupracujete s policií, vaše lordstvo,“ nadhodila, když ho vedla do pokoje. „Jen si to představte – člověk vašeho postavení, a pomáhá policistům. No, vlastně nevím, co si s tou informací počít. Dalo by se říct, že jim tím vlastně prokazujete laskavost,“ přemítala a ukázala na zavřené dveře. „Zůstanu venku, pokud se nebudete zlobit. Po tom, co jsem dneska viděla, rozhodně neusnu, to si pište. Škoda, že tu nebyl John.“

„Kdy se pan Tarrant vrátí?“ zeptal se Jason.

„Obávám se, že až čtyřicetátého. Tělo si odvezete, že?“ odpovíděla a prosila ho očima, aby řekl ano.

„Samozřejmě, paní Tarrantová. Mrtvolu převezeme do márnice ještě dnes v noci.“

„Aspoň že tak. Už vás nechám, pokud tedy už nic nepotřebujete.“

„S kolegou budeme chtít vyzpovídat všechny přítomné, ale nejdřív ohledám tělo.“

„Jen si poslužte,“ mávla směrem ke dveřím.

Jason je otevřel a vešel do brokátového salónku. Závěsy byly zatažené a svíčka, která se patrně používala při obřadu, ležela převrácená na stole na kapkách ztuhlého vosku, jenž se přilepil na knot i na sametový ubrus. Nebožtík seděl v tichosti a o samotě a jeho obličej ve světle z pootevřených dveří vypadal taky jako z vosku. Jason našel vypínač a rozsvítil plynové lampy, takže celou místnost zaplavilo jemné světlo. Pak odložil brašnu na židli nejbližší dveřím, a když se opatrně blížil k mrtvému muži, zašklebil se nad odporným zápachem. Nechutná hnědá louže pod židlí musela znamenat, že mu v momentě, kdy pan Stillman zemřel, povolil svěrač.

Ubrus prosákl krví a skvrna vypadala na vínovém sametu téměř černě. Kromě krvavých šmouh na bradě, kravatě a manžetách nebyly na těle vidět žádné další zásahy. Jason si na začátku tělo důkladně prohlédl. Rogeru Stillmanovi bylo kolem pětatřiceti. Měl husté světlé vlasy a sytě modré oči ohraničené tmavě plavými řasami. Jeho ostré lícní kosti, světlá pleť a rovný nos Jasonovi připomněly Seveřany, o jejichž plenění čítal v učebnicích dějepisu. Byl to pohledný muž v dobré kondici – podle štíhlé postavy s pevnými svaly, jež se skrývaly pod padnoucím oblekem. Jason došel k závěru, že ať už toho člověka zabilo cokoli, o vleklou nemoc se rozhodně nejednalo.

Prozkoumal okolí, kdyby náhodou našel nějaký jed nebo ukrytou vražednou zbraň. Pak zesnulého přesunul na podlahu, opatrně ho svlékl, důkladně tělo ohledal a znovu oblékl.

Nechal ho ležet na zemi a odešel ze salónku, před nímž stála paní Tarrantová s mladou služkou, která měla přes

předloktí přehozený čistý ručník a držela lavor s teplou vodou. Jason si umyl ruce, vrátil se pro brašnu a vydal se do přijímacího pokoje, kde seděli všichni zbývajcí hosté. V ten okamžik dorazil Daniel s konstáblem Inglebym, který dostal za úkol svého nadřízeného přivést.

Daniel měl sako jemně poprášené sněhem a tváře zrudlé od mrazu, ale v očích mu hořelo očekávání, a když se jeho a Jasonův pohled střetly, bylo jasné, co ho zajímá ze všeho nejvíce. „Máme co do činění s vraždou?“ zeptal se.

„Dokud neprovedu pitvu, nemůžu si být zcela jistý,“ odpovéděl Jason. „Ale symptomy odpovídají otravě arzénem. Vzhledem k tomu, jak silně pan Stillman na látku reagoval, bych řekl, že mu arzén byl podán ve větším množství krátce před smrtí spíš než postupně po delší dobu.“

Daniel přikývl. „Pojďme vyslechnout hosty. Schválně co se od nich dovíme,“ rozhodl, setřásl ze sebe kabát a společně s kloboukem a rukavicemi ho předal majordomovi, který tiše stál vedle něj. „Konstáble, zajistěte, aby žádný z hostů neodešel,“ zaúkoloval Inglebyho. „Nejlepší bude, když zaujmete pozici v přijímacím pokoji, abyste na všechny podezřelé viděl, až si je postupně budeme zvat k sobě.“

„Ano, pane,“ uposlechl konstábl Ingleby.

Poté se k Danielovi přiblížil konstábl Pullman, jenž s helmou v podpaží stál vedle vchodu do pokoje a čekal, jaké dostane od svého velitele úkoly.

„Konstáble Pullmane, promluvte si s personálem. Zjistěte, kde se během večera pohybovali, jestli někdo z nich přišel se zesnulým do kontaktu a kdo se dnes ocitl v přijímacím pokoji i v salónku. Znali identity hostů paní Tarrantové? Taký potřebuju vědět, kdo obvykle doplňuje karafy

s nápoji. Všechny výpovědi zapište a dejte vědět, kdybychom s někým měli mluvit i my.“

Konstábl Pullman narovnal záda a z jiskry v očích se dalo snadno vyčíst, že je hrdý, jak důležité dostal zadání. Na brentwoodské policejní stanici se vědělo, že konstábl Pullman usiluje o povýšení a doufá, že se z něj zanedlouho stane inspektor.

Poslední dobou na sebe bral stále větší zodpovědnost a osvědčil se jako velmi užitečný pomocník nejen Danielovi, ale také inspektoru Petersonovi, který ho vzal pod svá křídla a předával mu své zkušenosti.

„A ještě jedna věc, konstáble,“ vzpomněl si Daniel, když se konstábl Pullman vydal ke dveřím potaženým zeleným sukem, jež oddělovaly část domu, kde žije služebnictvo. „Vyzpovídejte ještě Stillmanova kočího. Pokud vám neřekne nic zajímavého, pošlete ho domů. Není důvod, abychom ho tu nechávali zbytečně mrznout.“

„Provedu, pane,“ odsouhlasil konstábl Pullman a zmizel za dveřmi.

Daniel vešel do přijímacího pokoje. Čtyři svědci byli rozmístění po celé místnosti, ženy seděly samy, muži si tiše povídali, ale jakmile si všimli Daniela a Jasona, rychle zmlkli. Jason se těšil, až se s hosty paní Tarrantové seznámí, ale jediná osoba, které si hned všiml, byla Sarah Hazová, jež seděla a zírala si na ruce složené v klíně.

Když Daniel svou manželku spatřil, zamrzl. Otevřel ústa, protože chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel a místo toho se obrátil na Jasona a výrazem tváře ho prosil o pomoc. Jason chápavě přikývl a předstoupil před hosty, čímž dal Danielovi trochu času, aby se dal dohromady.

„Dámy a pánové,“ začal Jason. „Tohle je inspektor Haze z brentwoodského policejního sboru, já se jmenuju Jason Redmond a jsem speciální policejní poradce. Rádi bychom si s vámi všemi postupně promluvili, abychom zjistili, co se tu dnes večer odehrálo. Až skončíme, budete moct v klidu odejít.“ Oči mu sklouzly na Saru, která se tvářila, jako by si ze všeho nejvíce přála, aby ji křeslo na místě celou spolkló. Jason by ze všeho nejraději nejdřív vyzpovídal ji, aby ji mohl poslat domů, ale vyšetřování řídil Daniel, a proto pořadí výsledků musel určit on.

Jason si zběžně prohlédl muže, ale jeho pohled se nakonec zastavil u paní Lysanderové. Samozřejmě že o ní už slyšel. O známé senzibilce a její prazvláštní schopnosti vyvolat i ty nejméně ochotné duchy četl v článku, který vyšel v deníku *London Times*. Z jejích seancí odcházel zklamaný jen málokdo a text citoval několik účastníků, kteří se rozplývali nad tím, jak citlivě a diskrétně paní Lysanderová ke své práci přistupuje. O svých klientech ani o metodách, které při seancích používá, nikdy neřekla ani slovo. List *Essex Standard* asi před týdnem otiskl její zrnitý fotoportrét, ale ten ženu, která seděla před Jasonem, ani zdaleka nevystihoval.

Paní Lysanderová byla mladší, než Jason čekal – asi pětadvacet, kdyby si musel tipnout. Vlasy černé jak uhel šikovně rámovaly exotický a neodolatelně přitažlivý obličej. Pozorně ho sledovala černýma mandlovýma očima s hustými řasami, jako by ho vyzývala, ať se jí pokusí pokazit pověst, a na smyslných rtech se jí mihl náznak úsměvu, jako by ji náhlá a otřesná smrt Rogera Stillmana, k níž došlo při její seanci, spíš pobavila, než vyděsila. Jason musel uznat, že se těší, až přijde řada na ni už jen kvůli tomu,

aby zjistil něco víc o jejím původu. Zvědavost v něm vzbuzoval málokdo, ale paní Lysanderová se do té skupiny nepochybně zařadila.

Jason si uvědomil, že v celé místnosti najednou zavládlo významné ticho, protože čtveřice svědků čekala na pokyny. Daniel, kterého zcela určitě rozrušila Sařina přítomnost, stále ještě nepromluvil.

„Danieli,“ pobídl ho Jason jemně.

„Jasně,“ ozval se Daniel, jako by se zrovna probudil z noční můry. „Jako první poprosím paní Tarrantovou. Můžeme se přesunout někam, kde budeme mít soukromí?“ zeptal se, aniž by spustil oči ze Sařina zděšeného obličej.

„Volno je třeba v knihovně,“ odpověděla paní Tarrantová a vykročila tím směrem.

„Věděl jste, že tu bude Sarah?“ utrousil pod vousy Daniel, když s Jasonem vycházeli do tiché chodby.

„Ne. Překvapilo mě to stejně jako vás. Vy jste nevěděl, jaký má na dnešní večer program?“ zeptal se tiše Jason.

Daniel mlčel, ale jeho výraz prozrazoval úplně všechno.

2

Impozantní knihovna Ardith Hall v sobě skrývala nekonečné police plné nejrůznějších svazků a klenutý strop společně s vitrážemi dodávaly místnosti atmosféru skoro jako v kostele. U stolku, který stál před krbem, bylo několik křesel, a pokud by si někdo přál věnovat se četbě, aniž by ho kdokoliv rušil, mohl se odebrat do jednoho z klidnějších výklenků.

V knihovně zrovna nikdo nestudoval, ale ve velkém ohništi plápolal oheň, takže uvnitř bylo navzdory rozměrům místnosti příjemně vytopeno. Paní Tarrantová se posadila a pokynula Jasonovi s Danielem, aby udělali totéž. Daniel se posadil do křesla nejbliž krbu a vytáhl zápisník, ale na případ nemyslel. Když se před několika hodinami vrátil z brentwoodské policejní stanice, Sarah nebyla doma. Její matka mu řekla, že Sarah dostala pozvánku na večer s karetními hrami do sídla Chadwick Manor.

Daniela to překvapilo, jelikož Caroline Chadwicková obvykle o přátelství s jeho ženou nejevila příliš velký zájem, ale

dál se nad tím nezamýšlel a místo toho povečeřel s tchyní a pak strávil hodinu v dětském pokoji s milovanou Charlotte, než ji babička přišla uložit. Daniel nejprve předpokládal, že mu Sarah o pozvánce řekla a že na to jednoduše zapomněl, ale teď mu došlo, že se o tom určitě nezmínila pravděpodobně kvůli tomu, že mu nechtěla lhát o tom, kam jde. Když si uvědomil, že si Sarah tajně naplánovala seanci s proslulou paní Lysanderovou, nejenže neměl slov, ale taky ho to těžce ranilo.

Daniel nalistoval v notesu čistou stránku a rozčileně přemýšlel, proč Sarah cítila potřebu něco před ním tajit. Bála se, že by se mu to nelíbilo? Nebo že by se její účast pokusil rovnou zatrhnout? Možná se bála právem. Daniel nevěřil v okultní vědy a neschvaloval ani žádné snahy o kontakt se záhrobím. V posledních letech se jasnovidci vyrojili jako houby po dešti. Využívali naprosto průhledné, levné triky, kterými své obecenstvo přesvědčovali, že se spojili s jejich mrtvými nejbližšími, a jen se přizívali na smutku pozůstalých, které obírali o těžce vydělané peníze. Senzibil duchům například pokládal otázky a řekl, že když zaklepou jednou, znamená to ano, a když dvakrát, znamená to ne. Takové ťukání se dalo jednoduše zfalšovat, třeba nohou nebo kouskem dřeva, který si podvodník přivázal ke kolenu. Pak stačilo koleno zvednout, udeřit zespoda do stolu a odpovědět za ducha. Jak naivní musí člověk být, aby na takové nesmysly naletěl?

Daniel si odmítal přiznat, že existuje ještě další důvod, proč lidé celé týdny čekají, než se dostanou na seanci s jasnovidcem dle svého výběru – jsou zdrcení a nedokážou se přes to přenést. Poblíž srdce ucítil jakousi tupou bolest, ale

své osobní pocity odsunul na vedlejší kolej a začal se věnovat paní Tarrantové, ze které čišela nervozita.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ zvolala. Když teď opadl šok, chovala se mrzutě jako malé dítě. „Ani netušíte, co všechno jsem musela udělat, abych na dnešní večer zařídila paní Lyssanderovou. Teď se všechno pokazilo a já už nikdy nedostanu šanci setkat se se svým milovaným Hectorem. To fakt není fér. Tolik jsem si toho od dneška slibovala,“ naříkala.

„Paní Tarrantová, mohla byste nám prosím říct, co se stalo? Úplně od začátku,“ požádal ji Daniel.

Zoufale si povzddechla. „Když všichni dorazili, hned jsme se přesunuli do brokátového salónku. Některé hostitelky podávají večeři ještě před seancí, ale přišlo mi, že bych tím hosty jen zdržovala od toho, kvůli čemu přišli, a tak jsem kuchařce řekla, ať připraví něco lehčího, kdyby se někdo chtěl zdržet potom. Popravdě jsem doufala, že půjdou rovnou domů, abych mohla zůstat o samotě jen se svými myšlenkami. Kdo by se po tak emocionálně náročném zážitku chtěl ještě dál vybavovat?“

„Kdy se dostavil pan Stillman?“ pokusil se ji Daniel vrátit zpátky k tématu.

„Jako třetí. Nejdřív přišel pan Forbes, po něm paní Hazová. K tomu čekání jsem jim v přijímacím pokoji nabídla něco k pití.“

„Dal si pan Stillman?“ zeptal se Jason.

„Ano.“

„Co pil?“

„Skotskou. Skleničku na uvítanou a druhou, když se k nám připojil lord Sumner.“

„Pil něco i pan Forbes?“ pokračoval Jason.

„Pan Forbes dává přednost rumu, který tu nemám, a tak se spokojil se sklenkou sherry.“

„Dával si ještě někdo whisky?“ zajímal se Daniel.

„Ne, jenom pan Stillman.“

„Rád bych se podíval na sklenici, ze které pan Stillman popíjel, a na příslušnou karafu,“ oznámil Jason.

„Sklenici už odnesli, ale karafa zůstala v pokoji,“ řekla paní Tarrantová. „Samozřejmě ji vašim lidem předám, až skončíme.“

„Díky. Jaký jste z pana Stillmana měla dojem?“ zeptal se Jason. „Když se napil whisky, změnil se nějak?“

Paní Tarrantová se na chvíli zamyslela. „Když přišel, vypadal trochu pobledle, ale přičítala jsem to jen nervozitě. Whisky ho aspoň trochu zklidnila, ale pak působil zase úzkostlivě, a když jsem mu nabídla další sklenku, souhlasil.“

„S kým se chtěl dnes večer spojit?“ napadlo Daniela.

„To nevím. Takové věci se obvykle před seancí neprobírají,“ potřásla paní Tarrantová jemně hlavou, jako by se pohoršila, že se jí ti dva na takové otázky vůbec ptají.

„Kdo je nejbližší příbuzný pana Stillmana?“ připravil si Daniel tužku, aby si informaci zapsal.

„Žil s matkou. V londýnské čtvrti Mayfair. Seženu vám přesnou adresu.“

Daniel s díky přikývl. „Odkud se znáte s lidmi, které jste na dnešek pozvala?“ pokoušel se znít nonšalantně.

Snažil se rozpomenout, jestli se Sarah o Tarrantových někdy nezmiňovala, ale nic si nevybavil. Samozřejmě že o nich už slyšel. Když lord Ardith utekl se sedmnáctiletou milenkou a prodal rodinné sídlo nějakému obchodníkovi, dost se o tom mluvilo, ale Daniel se s Tarrantovými

osobně neznal a předpokládal, že Sarah také ne. Tarrantovi se podle jeho tchyně v srpnu účastnili letní slavnosti, ale Saře ten den nebylo dobře, a tak tuto událost společně s Danielem vynechala.

Paní Tarrantová si uhladila sukni, přestože na ní nebyla vidět jediná nedokonalost. „Pány znám přes svého manžela. S oběma už dlouhá léta podniká a měla jsem tu čest hostit je v našem londýnském domě.“

„A paní Hazová?“ řekl Daniel a málem se tím jménem udušil.

„S paní Hazovou jsem se seznámila před lety, když jsme obě působily v dobročinné organizaci, která usiluje o zlepšení situace v londýnských sirotčincích. Praskají ve švech a děti tam žijí v naprosto otřesných podmínkách,“ zvolala paní Tarrantová. „S paní Hazovou jsme na toto téma vedly dlouhou debatu, když jsem ji pozvala na čaj.“

„V Londýně?“ zeptal se Daniel. Nevzpomínal si, že by tehdy Sarah někdy šla s paní Tarrantovou na čaj, ale tou dobou měl zároveň spoustu práce a Saře možná nevěnoval tolik pozornosti, kolik si zasloužila. Ani jako otec se moc nevyznamenal, protože považoval za samozřejmost, že kdykoliv si udělá na synáčka čas, vždycky na něj bude doma čekat.

„Ano, v Londýně,“ přikývla paní Tarrantová. „Že paní Hazová žije nedaleko Ardith Hall, jsem zjistila teprve nedávno. Ihned jsem jí napsala a doufala jsem, že se znovu začneme vídat. Víte, slyšela jsem, že před několika lety přišla o svého milovaného syna. Proto tehdy přestala chodit na schůzky. Poslala jsem jí soustrastný dopis, ale nechtěla jsem ji dál rušit, když truchlila. Nedlouho poté jsem přišla

o svého Hectora,“ zakryla si ústa paní Tarrantová, aby se nerozplakala. „Vím, že Hector byl v podstatě už dospělý muž, ale děti v očích matky vždycky zůstávají malé a zranitelné. Asi jsem prostě hledala někoho, s kým bych ten smutek mohla sdílet.“

„Jak dlouho už s paní Hazovou udržujete kontakt?“ zjišťoval Daniel a obával se, že bude až příliš zřetelné, jak se za sebe stydí. Jak je možné, že netušil, že Sarah pomáhala ve stejné organizaci jako paní Tarrantová a že se s ní teď znovu začala vídat? Proč mu o tom Sarah neřekla?

„Pár měsíců. S Johnem jsme do Essexu přijeli, abychom se vyhnuli londýnské společenské sezóně. Smutek za svého syna jsem ukončila před víc než rokem, ale stejně jsem si nedokázala ani představit, že bych se účastnila jakékoliv živější události mimo komorní hudební večírek nebo společnou večeři s několika málo známými. A Floru byste na ples nedotáhl ani párem volů,“ dodala. „Takže se nedá říct, že bychom jí nějak uškodili, když jsme ji ušetřili všeho toho chaosu.“

„A Flora je prosím kdo?“ zeptal se Daniel.

„Naše dcera. Nebylo jí dnes dobře, tak zůstala u sebe v pokoji,“ vysvětlovala paní Tarrantová. „No, s paní Hazovou jsme zkrátka a dobře měly dost o čem mluvit, a když jsem jí navrhla, že by mohla přijít na seanci, nějakou dobu si to rozmyšlela, ale nakonec souhlasila. Požádala mě, abych ten plán udržela v tajnosti, protože si nepřála, aby se o něm dověděl její manžel. Bála se, že by s tím nesouhlasil.“

„Paní Tarrantová, uvědomujete si, že paní Hazová je manželkou inspektora Haze?“ ozval se Jason, který už očividně nedokázal dál mlčet.

„Cože?“ vyjekla paní Tarrantová a zděšeně vytřeštila na Daniela oči. „Odpusťte mi to prosím. Byla jsem tak rozrušená, že jsem vaše jméno dočista přeslechla. Řekla jsem si, že dokud vás budu oslovovat jako inspektora, projde mi to.“ Naklonila hlavu, a jakmile si uvědomila, co Danielova přítomnost znamená, v tmavých očích se jí rozzářila škodolibá radost. „A nechtěl byste si s manželkou popovídat, pane inspektore? Určitě vám zvládne říct všechno, co potřebujete vědět.“

„S manželkou si samozřejmě taky promluvíím, až na to přijde čas,“ ujistil ji Daniel odměřeně. „Teď bych ale chtěl slyšet, jak se to odehrálo z vašeho pohledu.“

„Jak jsem už říkala, všichni jsme se sešli v přijímacím pokoji. Paní Hazová a pan Forbes si dali skleničku sherry, a když dorazil lord Sumner, odebrali jsme se do brokátového salónku.“

„Paní Lysanderová byla kde?“ zeptal se Jason.

„Paní Lysanderová přijela pár minut před lordem Sumnerem a zamířila rovnou do salónku, aby se připravila.“

„Přijela sama?“ zajímal se Jason.

„Má pomocníka, který se jí stará o kalendář, a pokud to vyžaduje situace, dělá jí doprovod, ale dovnitř nešel. Odešel do hospody U Ohaře a koroptve na jedno dvě piva. Měl by si ji vyzvednout po seanci.“

„Jak seance paní Lysanderové obvykle probíhají?“ padl dotaz od Daniela. „Neviděl jsem žádné náčiní, jako je třeba křišťálová koule nebo deska s písmeny, která by sloužila ke komunikaci se záhrobím.“

„Víte, inspektore Hazi, v tom je právě ten dar paní Lysanderové tak jedinečný. Ona totiž žádné figle nepoužívá. Když

se duch zjeví, paní Lysanderová upadne do transu a nechá ho k jeho nejbližším promluvit přímo skrz sebe. Všichni si to sdělení vyslechnou, a tak nelze pochybovat, že došlo ke skutečné komunikaci se zesnulým člověkem.“

„A to paní Lysanderová pravidelně vyvolává ducha pro každého účastníka seance?“ zapochyboval Jason.

„Proboha, to ne,“ zhrozila se málem paní Tarrantová. „Pokud mají hosté štěstí, tak se podaří přimět přinejlepším dva duchy, aby poodhrnuli oponu, jež odděluje náš svět od toho jejich, a promluvili k nim.“

„Ale četl jsem, že po takovém večeru nikdo neodchází zklamaný,“ podotkl Jason.

„Vyslechnout si zprávy adresované někomu jinému pomáhá ostatním, kteří neměli takové štěstí, najít vnitřní klid. Na vlastní oči vidí, že je možné spojit se s nebožtíky a že nikdo z nich podle všeho netrpí. Už jen to pomáhá zmírnit zármutek a lidé tak získávají naději do budoucna. Najdou se i tací, kteří s jasnovidci, jako je paní Lysanderová, cestují z místa na místo, zařídí si pozvánky na vícero seancí a doufají, že se jim jejich milovaní přece jenom jednou zjeví.“

„A dnes večer se někdo ozval?“ zeptal se Daniel.

„Záchvat kašle pana Stillmana nás vyrušil hned na začátku, ale paní Lysanderová říkala, že v místnosti někoho vycítila. Už nám ale nesdělila, o koho se jednalo,“ posteskla si paní Tarrantová.

„Neměli jste během seance mít zavřené oči?“ napadlo Jasona.

„Ano, paní Lysanderová nám dala pokyn, že máme zavřít oči a chytit se za ruce, ale nenápadně jsem se trochu dívala. Chtěla jsem vidět, jak bude vypadat, až do ní duch vstoupí.“

„Jak tedy vypadala?“ zeptal se Jason.

„Prázdně,“ odpověděla paní Tarrantová.

„Prázdně?“ zopakoval překvapeně Jason.

„No, samozřejmě,“ řekla paní Tarrantová skoro rozčileně.

„Ona je médium, prázdná schránka, která se nabízí duchům.

Jak jinak by podle vás měla vypadat?“

„Děkujeme, paní Tarrantová,“ povzdechl si Daniel. Práce na tomto případu se děsil, a to nejen kvůli tomu, že v něm nečekaně figurovala i Sarah. Přimět lidi mluvit pravdu a vysvětlovat své motivy bylo těžké samo o sobě i bez neposedných duchů, jejich zdrcených příbuzných a bystrých jasnovidek. Paní Lysanderová musela být velmi chytrá, protože jinak by o ni lidé neměli zdaleka takový zájem. Ať už se skutečně měnila v prázdnou schránku, nebo se jednalo jen o obrovský podvod, našla si funkční recept, ze kterého bude rýžovat, dokud si pořádně nevydělá, nebo dokud někdo neodhalí, že je to šarlatánka.

„Mohl bych vás požádat, abyste za námi paní Lysanderovou poslala?“ poprosil Daniel a začal se připravovat na rozhovor se senzibilkou.

„Jistě. Ó, hlavně doufám, že se k nám ještě někdy vrátí,“ zvolala paní Tarrantová se sepjatými dlaněmi, když si stoupla. „Tak moc bych chtěla svého milovaného Hectora ještě jednou slyšet.“

3

Říct, že paní Lysanderová vešla do místnosti, by znělo stejně jako říct, že se vlak přiřítíl na nádraží nebo že zaoceánský parník naboural do mola.

Nohy Alicie Lysanderové jako by se ani nedotýkaly podlahy. Jen klouzala vzduchem. A když si sedala na místo, které před chvilkou uvolnila paní Tarrantová, snesla se na něj s elegancí sněhové vločky, jež padá na jazyk. Od hlavy až k patě byla oblečená v černé, ale absence barev jí nikterak na kráse neubírala. Spíš naopak.

„Paní Lysanderová, povězte nám o sobě něco,“ vyzval ji Daniel a změřil si ji pohledem. Jason hned poznal, že se jeho kolega cítí nesvůj, a pokud paní Lysanderová ve své profesi za něco stála, musela si toho všimnout také.

„Co by vás tak zajímalo, pane inspektore?“ zeptala se klidně a nespouštěla oči z jeho obličeje, který se vteřinu po vteřině barvil do stále sytější růžové.

„Odkud pocházíte? Kde je váš manžel? Kde žijete?“ upřesnil dotaz Daniel, na Jasonův vkus až příliš rázně.

Paní Lysanderová se smutně pousmála. „Narodila jsem se v Indii, kde jsem i vyrůstala. Jsem dcera britského majora a místní ženy, ze které si udělal milenkou. Matku jsem vlastně nepoznala, protože když otce omrzela, zbavil se jí. Nikdy jsem taky nepochopila, proč matce nedovolil, aby si mě vzala, když o mě stejně nejevil moc zájem. Na otcovo přání mi byla přidělena anglická vychovatelka, která se ze mě následujících deset let snažila udělat spořádanou anglickou slečnu a moje indická chůva se zase ze všech sil snažila, abych nezapomněla na své domácí kořeny. V osmnácti letech jsem se vdala za kapitána Johna Lysandera a ovdověla jsem ve dvaceti, krátce po příjezdu do Anglie. Bydlím v Londýně, ale cestuju po celé zemi a pomáhám lidem, kteří se nezvládnou vyrovnat se ztrátou blízkého, navázat kontakt s jejich nejmilovanějšími.“

„Kdy jste si uvědomila, že máte tak jedinečný dar?“ řekl Jason, jenž pocítil iracionální touhu ji popíchnout.

„Lorde Redmonde, vidím, že jste vůči tomu skeptický, a vůbec vám to nemám za zlé. V mojí branži se pohybuje spousta podvodníků, ale můžu vás ujistit, že já nic nepředstírám. Zprostředkovávat zprávy ze záhrobí umím už od dětství. První jsem předala otci od matky, která zemřela, když mi bylo pět. Naléhala na něj, aby mě měl rád a aby mě uznal jako právoplatnou dceru, abych se mohla dobře vdát.“

„Skutečně?“ snažil se Jason marně skrýt, jak ho to pobavilo. *Taková zpráva se vám musela docela hodit.* „A poslechl?“

„Prohlásil mě za svou dceru, protože neměl žádné jiné potomky, ale chtít po něm, aby mě měl rád, už bylo moc.“

„Zdá se, že se vám ta žádost z říše mrtvých velice vyplatila,“ podotkl Jason.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vražda v Ardith Hall.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.